

Ivona Březinová

NAUSIKA

DÍVKO Z KNŒSSU

Ilustroval Nikkarin

ALBATROS

Albatros

Ivona Březinová

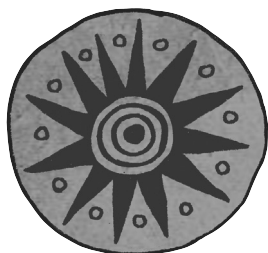
NAUSIKA, DÍVKA Z KNOSSU

Ivona Březinová

NAUSIKA,
DÍVKA Z KNOSSU

Ilustroval Nikkarin

Albatros

© Ivona Březinová, 2015
Illustrations © Nikkarin, 2015

www.brezinova.cz

ISBN 978-80-00-04145-2

OSOBY

- Arete** – dívka ve výcviku býčích tanečnic
Atan – králův mladší syn, tanečník s byky
Aulis – těhotná žena rybáře, který zachránil Theresu
Diktinna – žena Kalliopina švagra Ismena
Diomedes – mladík z osady na jihu Kréty
Epeia – Kalliopina sousedka v její rodné vsi
Eunavos – syn vládce z Faistu
Eurynome – šestiletá dcera pastevece
Gajana – dívka ve výcviku býčích tanečnic, kamarádka Naupliony
Heraklois – snoubenec mladičké Kalliste na ostrově Thera
Hippodameios – rybář v osadě na jihu Kréty
Chloe – babka v Kalliopině rodné vsi
Ismenos – bratr Nausikleva
Kalliope – malířka látek, matka Nausiky
Kassius – přítel Nausikleva
Kleio – kněžka Poseidonova kultu, Kalliopina sestra
Melanippos – hrnčír v rybářské osadě na jihu Kréty
Mesaulios – rybář v osadě na jihu Kréty
Naupliona – jméno, které Nausice přisoudily kněžky
Nausika – dcera Kalliope
Nausikleves – rybář, manžel Kalliope
Nerea – kněžka ve škole býčích tanečníků
Okeana – kněžka ve škole býčích tanečníků
Orioneus – chlapec ve výcviku býčích tanečníků
Palaimon – kamarád malé Nausiky v rybářské osadě na jihu ostrova
Palamedea – vdova po rybáři Kleobisovi
Parmenidas – manžel stařenky Chloe
Patrokleos – Selenin bratr
Polydamnos – starší králův syn
Pontos – chlapec ve výcviku býčích tanečníků
Selena – Kalliopina družka při výrobě látek a oděvů
Theresa – žena z Thery, dříve se jmenovala Kalliste
Thetis – kněžka ve škole býčích tanečníků
Uranida – kněžka Poseidonova kultu, vedoucí výcviku býčích tanečníků

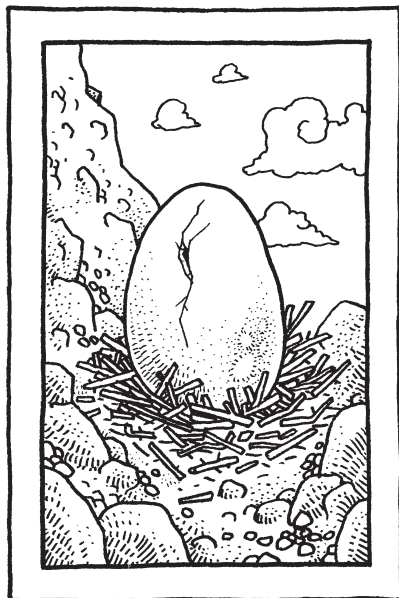
I. ČÁST

1.

Ve skalní rozsedlině vystlané pichlavým trním se pohnulo vejce. Bylo bílé a velké jako žaludek horské kozy. Několik tenkých větviček se pod ním zlomilo a zevnitř, jakoby

z velké dálky zaznívalo podivné hučení. S každým dalším nepatrným pohybem bílého vejce nabýval hukot na síle. Připomínalo to příboj a pak, těsně předtím, než vejce tence naprasklo, bouři, která olistěným stromům rve šaty z těla. Konečně se skořápka úplně rozlomila. Z jejích trosek vyteklo několik pramínek krve a na ještě třesoucí se nohy se postavil právě vylíhnutý pták. Křídla měl od samého počátku silná. Několikrát jimi zatřepal a poté se prudce vznesl do výšky. Zakroužil nad rozsedlinou a zamířil k jihu. S každým mávnutím ptačích křídel byla země pod ním víc a víc pocákaná krví. Stáda divokých býků se stahovala ke krvavé cestě a zvířata neklidnými kopyty i ostrými rohy zuřivě pustošila půdu.

Kalliope, která se už chvíli zmítala na lůžku pokrytém ovčí kožešinou, se náhle posadila a hrůzou rozšířenýma očima zmateně zírala do tmy. Ale kolem bylo ticho. Jen z dálky jako vždy zazníval příboj, klidně a přívětivě, a Kalliope si uvědomila, že to, co ji probudilo, byl pouhý

sen. Znovu ulehla a už se ani nepřikryla vlněnou tkaninou zdobenou vetkávanými proužky za sebou plujících rybek. Bylo jí horko a zpcená přikrývka vlhce páchla. Dlouho ležela na zádech s rukama složenýma pod hlavou a přemýšlela, co jí přinese nový den. Ten už se škvírou pode dveřmi začínal ohlašovat namodralou září. Kalliope si řekla, že nejlepší bude s předstihem vstát, čeká ji toho dnes opravdu hodně, ale než se odhodlala, propadla se opět do spánku.

*

„Ty ještě spíš?“ ozvalo se nad Kalliope zklamaným a trochu i vyčítavým hlasem. „A já bláhová myslela, že už budeš oblečená. Slíbilas přece, že dnes půjdeš k Paní mezi prvními a přineseš jí dary za přímluvu šťastného doplutí tvého manžela do Egypta.“

„Promiň,“ zamumlala Kalliope zahanbeně k sestře Kleio a klouby štíhlých ukazováčků si rozespale promnula oči. „Už jsem byla vzhůru, ale k ránu mě znovu zmošlo spaní.“

„Bůh spánku Hypnos ti bez manžela dopřává dlouhého odpočinku, co?“ rýpla si Kleio kousavě. „Ale teď už honem vstaň, ať nezmeškáme. Věštba na dnešek je dobrá. Byla by škoda takový den promarnit na lůžku.“

Kalliope neotálela. Rychle vběhla do sousední místnosti, kde stála kamenná vana, naštěstí od večera naplněná dešťovou vodou z velké keramické zásobárny stojící za domem. Horká noc vodu ohřála k příjemné vlažnosti a Kalliope ze sebe radostně smývala nejen pot noci a bělavé chloupky z ovčí kůže, které se jí tu a tam nalepily na tělo, ale hlavně zvláštní znepokojivý pocit. Ten v ní stále ještě ulpíval z horečnatého snu.

Kleio mezitím otevřela těžkou dřevěnou truhlici na nožičkách s víkem pobitým mědí a nerozhodně se prohrábla sestřiným oblečením. Zamítla několik dvoudílných sukní se zdůrazněnými svislými švy, u nichž se stýkaly konce kanýrů, a nakonec zvolila pestrou starodávnou sukni

s dvanácti vodorovnými volány. Sice už dávno vyšla z módy, ale Kleio byla přesvědčená, že k uctění Paní je to ten nevhodnější oblek, jaký se v Kalliopině truhlici nalézá.

Kleio vůbec tíhla k starodávným věcem. Měla úctu ke všemu, co už zdánlivě dosloužilo, a jako kněžka Poseidonova kultu dokázala mocnými kouzly a zaklínadly poodhalovat dávno zapomenuté události, jejichž důkladným zkoumáním se pokoušela předpovídat budoucnost. Sama byla oděná do dlouhé béžové sukně tvořené šesti stejně širokými volány a doplněné ozdobně prošivanou zástěrkou oválného střihu. Na důkaz kněžského postavení si vzala červený vypasovaný živůtek s krátkými rukávy, který byl vpředu střižen tak, aby ani kousíčkem nezahaloval její pevná a mateřstvím nepoňčená ňadra s malými, ostružinově nafialovělými bradavkami.

Kleio zamyšleně mnula starou látku z truhlice mezi prsty, když se ve dveřích místnosti znovu objevila její mladší sestra Kalliope, osvěžená ranní koupelí.

„Doufám, že po mně nechceš, abych se na dnešní pouť k Paní navlékla do tohoto starého hadru,“ ukázala Kalliope na sukni v Kleioných rukou a hněvivě nakrčila čelo.

„Paní bude ráda, když uvidí, že ctíš tradici našich předků, starých Krétanů, kteří tento ostrov obývali od nepaměti spolu s nejmocnějšími bohy,“ namítla Kleio trochu rozhořčeně. „Já o tom něco vím. Pradávná božstva nelpí na módních výstřelcích, věř mi. A pramáti všech bohů už teprve ne.“

„A můžeš mi říct, co je to za novou tradici chodit jako hastroš?“ utrhla se Kalliope na sestru. „Měla jsem tu starou sukni už dávno rozstříhat na fábory.“

„Nemluv nesmysly a radši se rychle natři vonným olejem,“ přerušila Kleio hádku. „Už tak jsme ztratily dost času. Podívej, jak chvatně slunce vylezlo na kopec. Když si pořádně nespíš, pochybuji, že tvoje prosby k Paní budou vyslyšeny.“

Kalliope stále ještě se vzpurnou vráskou na čele kvapně otevřela okrouhlý aryballos s pleťovým olejem nasyceným jemnou růžovou vůní, potřela si obličej, ruce a nohy a se zřejmou nechutí se nechala navléct do té odporne sukně, která ji tíhou dvanácti hustě nabraných volánů nepříjemně táhla k zemi. Modrý živůtek s o poznání mělčím výstřihem, než měla Kleio, jí těsně překryl útlý pas, jenž ještě zdůraznila dvakrát obtočeným páskem. Potom v chvatu popadla v jedné z polic zapuštěných do zdi bronzové zrcátko s ozdobnou rukojetí a velký dřevěný hřeben.

„Pomůžeš mi?“ otočila se na sestru, když si rozčesala dlouhé, lokýnkami zdobené vlasy sahající jí až k pasu.

Kleio ochotně sáhla do slonovinové krabičky pro šňůru korálek a pomocí jehlic ji zručně přichytávala do sestřiných hustých černých vlasů. Pak si obě mladé ženy nazuly sandálky a nasadily vysoké komolé klobouky. Kalliope uchopila košík, v němž byly již od večera připravené nádoby s medem a olejem pro Paní. Před domem nastoupily do dvoukolového vozu taženého jedním koníkem. Kleio se chopila opratí a vyrazily ke Knossu, odkud hodlaly dál pokračovat pěšky.

*

Posvátná hora Juktas vyrůstá z nížiny mezi pohořími Ida a Dikte. S knosským palácem je spojena přímou cestou nyní rozjásanou barevnými oděvy mnoha příchozích. Od hory směrem ke Knossu stéká říčka Kairatos, kterou je během chůze nutné několikrát přebrodit, což však není možné bez předchozího rituálního omytí rukou a pomodlení se k múzám sídlícím v horských vodních tocích.

Kalliope s Kleio už potřetí během cesty přiklekly k břehu říčky, která se v nastalých vedrech změnila spíš v žalostný potůček, a za tichého mumlání k múzám ponořily ruce do průzračné vody plné světlých pablesků. Voda byla chladivá a Kalliope neodolala, aby si trochu nepostríkala i zpocené obličej a krk.

„Napij se trochu,“ pobídla ji Kleio. „Tahle voda je jako léčivý nápoj a v dnešním horkém dni tvé tělo osvěží dvojnásob.“

Kalliope se maličko napila. Pak si rozvázala sandály sepnuté kolem kotníků koženou šňůrkou a sedíc na mírně vyvýšeném břehu, blaženě kopala nohama do umělé tůňky vzniklé navršením několika kamenů, až voda stříkala málem na protější břeh.

„Jsi pořád jako malé dítě,“ napomenula ji Kleio. „Člověk by ani neřekl, že už patříš muži a brzy snad porodíš děti, které bude nutno vychovávat. Bohové s tebou, ani vidět to nechci, jak si s tím poradíš.“

„Děti? To hned tak nebude,“ odbyla Kalliope sestru se smíchem. „Když máš za muže námořníka, nejde to tak snadno. Víš stejně dobře jako já, že bude víc na moři než doma.“

Prudké cákání Kalliopiných nohou zkalilo v tůňce vodu.

„Nech už toho, pro všechny bohy!“ vykřikla Kleio zděšeně. „Cožpak nevidíš, že múzy se zlobí? Ještě otráví posvátný pramen nebo sešlou do údolí povodeň!“

„Povodeň?“ zasmála se Kalliope. „V tomhle suchém čase, kdy země puká žízní a vypadá jako vrásčitá stařena, které nezbyl olej na potření tváří? Myslím, že malá povodnička by naopak vůbec nebyla na škodu.“

„Nerouhej se!“ okřikla ji Kleio ostře a kvapně sáhla do sestřina košíku pro nádobky s olejem a medem určené pro Paní, aby z každé odstříkla pár kapek do říčního koryta múzám na usmířenou.

Poté nádobky zase pečlivě uzavřela a pobídla nezvedenou a nyní se pobaveně tvářící sestru k další cestě. Čekalo je nepříjemné stoupání a obě po nějaké chvíli toužebně zakláněly hlavu, zda před sebou konečně nespátí vrcholek hory. Tu a tam je předhlonili chodci, kterým do závěrečného výstupu přece jen zbývalo víc sil. Ale mnohé skupinky poutníků byly pomalejší než ony dvě.

Kráčely úmorným vedrem a Kalliope v duchu uznala, že by opravdu bývalo lepší si ráno přivstat. V tom už se však na obzoru – částečně skryta za skupinkou cypřišů a osamělého klenu s rozložitou korunou – obje-

vila první zeď posvátného okrsku. Sestry přidaly do kroku a zanedlouho se jim otevřel pohled na vrcholek hory, který je celý obehnán mohutnou zdí a uvnitř kultovního okrsku stojí prostorný domek Paní.

„Je tu dneska nějak plno,“ ucedila Kalliope a znechuceně se vyhnula několika vyzývavým mužským pohledům. „A stejně nechápu, proč jdeme o šťastnou plavbu a návrat mého muže Nausikleva prosit Paní, když větším pánem nad mořem je přece Poseidon, jak ostatně zrovna ty často zdůrazňuješ.“

„Mlč, ty bezbožnice,“ okřikla sestru Kleio. „Paní tě uslyší a nepřijme tvoje dary. Jako bys nevěděla, že právě Paní je hlavní vládkyní nad mocným a bohatým městem Knossos i nad všemi jeho obyvateli. Zdá se mi, že od té doby, co sdílíš lůžko s Nausiklevem, je tvoje mysl víc a víc otrávena zničitelskou neúctou a bezbožností, která by se ti ovšem nemusela vyplatit.“

Kalliope jen vzdorně pohodila hlavou a prudčeji vykročila dopředu, přesto si v posvátném jezírku omyla ruce a nohy s náležitou pečlivostí a vážností. Pak už si obě stouply do fronty a čekaly, až na ně přijde řada, aby mohly Paní složit svůj dar a poprosit o náklonnost.

Jakýsi muž v kalhotách pytlovitého tvaru ke kolenům a s ledabyle oholenou tváří právě odstrčil houf tiše rozmlouvajících žen a neomalené vrazil do stařeny, která se o holi belhala podél fronty směrem ke svatyni.

„Co předbíháš, babo?“ osopil se na ni hněvivě. „Myslíš si snad, že svým páchnoucím olejem usmíříš hněv Paní a ona ti vrátí nekulhavý krok? Možná, i když o tom silně pochybuju. Ale koukej si počkat jako ostatní! My všichni něco chceme. Jinak bychom tu přece nestáli, co?“ rozhlédl se s chrapitvým chechotem po přihlížejícím zástupu.

Dav nespokojeně zamručel. Nebylo radno nahlas přiznávat, že pochod ke svatyni Paní se podniká ze ziskuchtivých účelů. Kdosi dokonce muže okřikl a jakási žena poznamenala, že s tak nedbale oholenou tváří by před Paní snad ani předstupovat neměl. Muž cosi zamumlal a zlostně si uplivil. V davu to opět nespokojeně zahučelo. Dokonce to vypadalo,

že se strhne potyčka, a okolo pobíhající děti už se začaly těšit, že v nudném čekání bude na chvíli o zábavu postaráno. Ale nakonec z toho nebylo nic, a děti zklamaně odběhly k nedalekému borovicovému hájku. Jen stařena s holí mlčky využila situace a tiše se vklínila do branky vedoucí do nitra okrsku.

„A o co vlastně požádáš Paní ty?“ zeptala se Kalliope sestry, když si uvědomila, že o tom ještě nemluvily.

„O zdraví lidí, klidné moře a pevnou půdu pod nohama,“ usmála se Kleio.

„To je ale hloupost,“ vyprskla Kalliope, „to si přejí všichni. Na takovéhle obyčejnosti přece nemusíš Paní upozorňovat.“

„Zatím snad ne,“ odpověděla Kleio zamýšleně. „Ale dělám to pro každé, aby pak třeba jednou nebylo pozdě.“

Zástup čekajících se líně sunul kupředu. Slunce kreslilo na zemi kraťoulinké stíny a roznašeči vody měli plné ruce práce, aby uspokojili všechny žíznicí.

„Vidíš, říkala jsem ti, že jsme měly vyrazit už dřív,“ vyčetla Kleio sestře, když jednomu z roznašečů došla voda právě před nimi a on musel odběhnout, aniž by je obsloužil. „V tuhle hodinu je tu tolik lidí, že i Paní musí být unavená.“

„Myslela jsem, že Paní není nikdy unavená,“ namítla Kalliope poťouchle, ale Kleio jen mávla rukou a znovu křikla na roznašeče vody, aby konečně svlačila horkem a darmým mluvením už ochraptělý krk.

Zanedlouho obě prošly brankou do posvátného okrsku, kde kněžky v krátkých kožených šatech odebíraly od příchozích nádobky medu, oleje a vína a odlévaly z nich do připravených nádob bez dna, aby tekutiny mohly vsakovat do půdy a usmiřovat bohy žijící v podzemí. Zbytek daru byl určen Paní.

Hlavní kněžka seděla uvnitř svatyně, kam se mohlo vcházet pouze jednotlivě či ve dvojicích, a někdy trvalo i dlouhé minuty, než žadatel opět vyšel ven.

„Tak jdi,“ popostrčila Kleio sestru.

Kalliope bosa vkročila do svatyně, pravou ruku sevřenou v pěst a přiloženou k čelu jako znamení úcty prokazované Paní. Kněžka pokynula, aby jí usedla k nohám. A potom ji velkýma, nepřírozeně rozšířenýma očima mlčky vybědla k hovoru.

„Jsem Kalliope, jen několik týdnů žena Nausiklevova. Nedávno mi bylo patnáct,“ začala nerozhodně, ale kněžka ji opět očima pobídla, aby pokračovala.

„Můj muž je mořeplavec, jako

ostatně mnoho mužů tohoto ostrova, a před třemi dny vyplul s druhy lodí do Egypta, aby tam vyměnili vlnu, kůže a purpurové tkaniny za slonovinu a vzácné dřevo.“

Kněžka opět přikývla a zrakem zabloudila k chatrnému obložení stěn svatyně. Ano, Paní by si zasloužila nové, nejlépe z černého ebenu, který krásně kontrastuje s měňavou blyštivostí perleti a na němž se tak nádherně vyjímají křiklavě barevné malby mořských živočichů.

Kalliope vycítila, že kněžka neposlouchá, a odvážila se zlehka zakašlat.

„Pokračuj,“ vybídla ji kněžka tentokrát sytým a na ženu neobvykle hlubokým hlasem, který se svatyní rozléhal s vroucnou měkkostí.

„Nechtěla jsem, aby manžel nastoupil na loď tak brzy po svatbě, ale jak víš, do Egypta se dá plout jen v létě, kdy pasáty vanou od severu a plachty ušetří veslařům mnohou práci. I tak trvá cesta pět dlouhých dní a pět ještě delších nocí, kdy loď obepíná neproniknutelná černá a ni-

kdo netuší, jaké hrůzy číhají před přídílí, za zádí, na pravoboku i levoboku nepřítelů velkého plavidla.“

Kalliope se samými obavami o muže až zadýchala. Doma, v jejím důvěrně známém obydlí, jí to ani tolik nepřišlo, ale zde, ve svatyni plně mihotavých kahanů a loučí, ji skutečně obestřel strach. Vrátil se její Nausikleves? Dokáže jeho loď překonat nástrahy pětinasobné tmy a doplout až k egyptským břehům?

„Dokáže to,“ zazněl mihotavým šerem kněžčin hlas.

„Opravdu?“ vykřikla radostně Kalliope, aniž si uvědomila, že její otázky nebyly vysloveny nahlas. „Takže se mi vrátí! Vím, že to bude až na jaře, až se ztiší zlé zimní bouře a bude možné plout zpátky podél foinických břehů. Pak svého muže zase uvidím.“

„To ne,“ zazněla tichá námitka a Kalliope se až zachvěla mrazivou hrůzou, ačkoliv ve svatyni bylo dusno k zalknutí. „Tvůj muž v pořádku dosáhne africké pevniny, ale domů do rodného knosského přístavu se už nikdy nevrátí.“

„Zemře?“ vypravila ze sebe Kalliope přiškrceným hlasem.

„To Paní neříká,“ odpověděla kněžka.

„A co tedy říká?“ přerušila ji Kalliope netrpělivě.

„Zemře Nausiklevovo dítě, které čekáš...“

„Já že čekám dítě?“ vyjekla Kalliope a podvědomě si oběma rukama sevřela břicho pod pasem.

„...má být zaslíbeno Býku,“ odpověděla kněžka nevzrušeně.

„Býku?“ zavzdychala Kalliope. „Proč právě Býku?“

„Má tančit s býky, bojovat s býky... zemřít s býky,“ dodala kněžka po chvíli zaváhání.

„Mé dítě má tedy zahynout při tauromachiích, kultovních tancích s býky? To nedovolím!“ vykřikla Kalliope s nečekanou prudkostí.

„Pst, ztiš se,“ popadl ji kdosi vedle ní za loket. „Co nedovolíš?“

Kalliope široce otevřenýma očima pohlédla na vedle stojící sestru Kleio.

„Ty jsi tady?“ zabrebtala nechápavě. „Jak dlouho?“

„Co blázníš?“ tišila ji Kleio. „Od začátku přece. Spolu jsme vešly a spolu i odejdeme. A pospěš, svoji prosbu Paní jsi už vyslovila, přestože stručněji, než jsem čekala. Odpusť, že jsem využila tvého odmlčení a sama jsem zatím Paní oslovila. Vždyť víš, kolik lidí ještě venku čeká. Musíme jít.“

Kalliope vrhla na hlavní chrámovou kněžku nejistý pohled, ale ta jen bezvýrazně zírala před sebe, pak tápající rukou nahmatala pohár s jakousi tekutinou a zhluboka se napila.

„Co říkala?“ vykřikla Kalliope ke Kleio. „Slyšelas všechno, co ta kněžka říkala? Zopakuj mi to.“

„Jdeme, no tak,“ táhla Kleio sestru ven. „Co by říkala? Kněžky Paní přece nemluví. Jen poslouchají prosby. I ty naše vyslechla.“

„Ale říkala přece...“

„To bude tím horkem,“ zamumlala Kleio, ale v duchu si pomyslela, že s těmi odvary to hlavní kněžka asi trochu přehnala.

Jen Paní ví, zda její kněžka dnes vůbec vyslechne všechn shromážděný dav. Kleio si moc dobře všimla, kolik zbytků nezralých makovic se válelo v koutě za oltářem. A chudinka Kalliope je někdy tak přecitlivělá, že není divu, jestli i na ni ty výpary z odvarů zapůsobily.

Kalliope skutečně byla ráda, že je zase na čerstvém vzduchu. Vedro již trochu pominulo a od idských hor vanul svěží vítr. Zhluboka se nadechla a zadívala se na sestru. Opravdu Kleio nic neslyšela? Byl to jen prelud? Výmysl? Byl to jeden z těch horečnatých snů, které poslední dobou v noci mívá?

„Chci domů,“ řekla unaveně a Kleio souhlasně vykročila.

Sestupovaly z hory poměrně širokou klikatící se cestou. Tu a tam ještě potkaly opožděného, do kopce supícího chodce s medovou či olivovou nádobkou, ale většina prosebníků již byla u svatyně, nebo stejně jako ony dvě už pospíchala zpátky ke Knossu.

„Nechceš si odpočinout?“ zadívala se Kleio starostlivě na sestřinu pobledlou tvář a notně orosené čelo.

Kalliope zavrtěla hlavou, ale v příští chvíli už kvapně vběhla do křoví a s bolestivým dávením se zbavovala hořkého obsahu žaludku.

„U všech bohů, vždyť ty jsi dneska ještě nejedla,“ uvědomila si Kleio a štrachala v záhybech volánové sukně, až vytáhla okrouhlou chlebovou placku. „Na, kousni si aspoň trochu. Není divu, že je ti špatně, když jsi ráno pro samé vyspávání nestačila ani posnídat.“

„Ráno přece nikdy nesnídám,“ namítla Kalliope zemdlelým hlasem. „A promiň, jestli jsem tě vylekala, už je mi mnohem líp.“

Právě mýjely jakousi skalní rozsedlinu, když se odtamtud vznesl pták. Prudce vyletěl do výšky, několikrát zakroužil a zamířil k jihu.

„Mořský orel,“ poznamenala Kleio.

„Tam, kam letí, je Egypt,“ zašeptala Kalliope a znovu si vzpomněla na svůj noční sen.

A na krvavé pěšinky, ke kterým se stahovala stáda zuřivě podupávajících býků.

2.

„Kalliope, není ti nic?“ nakoukla do místnosti stará Chloe, zvědavá babka, které v celém okolí nesmělo nic uniknout.

„Co by mi mělo být?“ ozvala se Kalliope našťvaným hlasem a unaveně se posadila na lůžku.

Ta bába jí tu ještě scházela.

„Já jenom, že poslední dobou pořád spíš,“ nedala se Chloe odbýt. „A taky jsem si všimla, žes nějak přibrala v prsou. Jo, a viděli tě, jak se ti z pouhého pohledu na nadívané chobotničky udělalo zle, ačkoliv ještě nedávno to byla tvoje oblíbená pochoutka.“

„Kdo mě viděl?“

„Epeia.“

„Epeia je stejná drbna jako ty,“ odsekla dívka, ale už při pouhé vzpomínce na nadívané chobotničky pocítila silné nutkání se vyzvracet.

„Já bych řekla, Kalliope, že budeš chovat,“ nedala se odradit Chloe a bezostyšně zkoumala dívčin stále ještě velmi štíhlý pas.

„Nesmysl,“ řekla Kalliope zamračeně, když se jí rozbouřený žaludek zase uklidnil. „S miminem já počkám na manžela, víš? Aby si všechno prožil se mnou, to obrovské břicho a tak. Stejně jsme spolu zatím byli jen pár krátkých dní. Pak musel na moře.“

„Vím, vím,“ pokývala Chloe hlavou. „Však i můj nejmladší syn je tam s ním. Snad bohové dají, aby se nám všichni v pořádku vrátili.“

„Ano, Chloe. Dají. A jdi už, mám práci,“ odbyla Kalliope zvědavku.

Když babka konečně odešla, vzala dívka bronzové zrcadlo a pozorně si prohlížela svůj obličej. Z odlesku leštěné plošky na ni zírala mladičká tvář s velkýma výraznýma očima. Kalliope trochu odtáhla ruku se zrcadlem a pokoušela se do něj zachytit celou postavu.

„Tak na prsou už je to vidět,“ zamumlala nespokojeně.

O svém těhotenství zatím neřekla nikomu. Ani Kleio. Kleio je kněžka Poseidonova kultu a Kalliope měla obavy, aby nějakým způsobem nepřišla na to, že Kalliopino dosud nenarozené dítě je věštbou všemocné Paní předurčeno vstoupit do společenství býčích akrobatů, kteří rituálním tancem s býky slouží právě bohu Poseidonovi.

Kalliope v zrcadle znovu vyhledala oči a spatřila v nich strach. Měla za sebou už mnoho bezesných nocí. Dlouhé a dlouhé hodiny sebe samu přesvědčovala, že hlas kněžky, která k ní ve svatyni promlouvala, byl jen přelud, výmysl zjitřené fantazie. Vždyť ani sestra Kleio prý nic neslyšela. A přitom je sama kněžkou. Je cvičená v zachycování tajemných úkazů a na výklad symbolů i nejrůznějších zvuků a znamení.

Jenže právě znamení Kalliopina těla mluvila jasně. Po dalším měsíci nebylo nejmenších pochyb, že v hloubce jejího břicha se ukrývá něco, co brzy bude jejím a Nausikleovým dítětem. Poroste v ní a změní ji. Navelek jen načas, ale uvnitř ji to změní už navždy. Navždy v ní zůstane strach o dítě. Strach, který v ní byl ještě dřív, než zjistila, že je těhotná.

„Já kněžím své dítě nedám,“ mumlala Kalliope do zrcadla a z očí do očí sobě samé to znělo jako slib.

*

„Tak přece jen,“ přejela Kleio očima při jedné z dalších návštěv sestřinu změněnou postavu. Sukně a živůtky s úzkými pasy už neoblék-

la. „Však jsem si říkala, že ty tvoje dřívější časté nevolnosti nebudou jen tak. Dají-li bohové, porodíš děcko Nausikleovi právě na přivítanou. Mám obrovskou radost. Jestlipak víš, že děti narozené v tomto jarním měsíci jsou dětmi Býka? Bývají z nich skvělí akrobaté při tauromachiích.“

Kalliope se zachvěla.

„Copak, snad ti není chladno?“ všimla si Kleio a přehodila sestře přes ramena vlněný plášť. „Vítr od moře je ještě vlahý, do zimních vichrů a nevlídných plískanic je chvála bohům daleko.“

*

Ve skalní rozsedlině vystlané pichlavým trním se pohnulo vejce. Bylo bílé a velké jako žaludek horské kozy. Několik tenčích větviček se pod ním zlomilo a zevnitř, jakoby z velké dálky zaznívalo podivné hučení. S každým dalším nepatrným pohybem bílého vejce nabýval hukot na síle. Připomínalo to příboj a pak, těsně předtím, než vejce tence naprasklo, bouři, která olistěným stromům rve šaty z těla. Konečně se skořápka úplně rozlomila. Z jejích trosek vyteklo několik pramínek krve a na ještě třesoucí se nohy se postavil právě vylíhnutý pták. Křídla měl od samého počátku silná. Několikrát jimi zatřepal a poté se prudce vznesl do výšky. Zakroužil nad rozsedlinou a zamířil k jihu. S každým mávnutím ptačích křídel byla země pod ním víc a víc pocákaná krví. Stáda divokých býků se stahovala ke krvavé cestě a zvířata neklidnými kopyty i ostrými rohy zuřivě pustošila půdu.

Kalliope se zmučeně posadila na lůžku z ovčích kůží. Zase ten příšerný sen. Sny jsou znamení bohů, nebo snad ne? Ale co když je to jinak? Sny mohou být i boží lstí, léčkou. Jsou spojené s temnou nocí a podsvětím. A kdo může vědět, který z bohů si s námi právě zahrává?

Tyhle myšlenky dívku děsily. Představa, že se nevědomky stává něčí hračkou, jí naháněla hrůzu. Ale byly i okamžiky, kdy se zdráhala po-

dobným věcem věřit. Přes své mládí se cítila být samostatnou a naprosto svéprávnou bytostí. Uměla příst, tkát, šít, vyšívat, připravovat barviva na látky a malovat ornamenty i obrázky rostlin a zvířat na lněné ubrusy a košile. Neomezoval ji ani panovník, ani manžel, kterého si ostatně vzala dobrovolně a z lásky.

Kalliope cítila, jak jí při vzpomínce na Nausikleva trne v zádech, a v podbříšku se ozvalo jemné šimrání. Nejradši by vstala a šla se aspoň na chvilku projít. Ale zpocená košile se jí lepila k tělu a studila. Jít v takovém stavu ven by bylo o zdraví, když tam zuří lijavec a nemilosrdně bubnuje do střechy z pálených hliněných tašek. Kalliope se zachumlala pod vlněnou přikrývku a široce otevřenýma očima zírala do tmy. Nepokoušela se usnout. Věděla, že po tomhle snu to hned tak nepůjde. Kolikrát už se jí zdá? Pětkrát? Desetkrát? Darmo počítat!

Radši si prohlížela tmou. Dávno věděla, že není jenom černočerná. I černá má svoje nezaměnitelné odstíny od měkce tmavohnědé přes stroze fialovou až po celou škálu šedi.

Usnula, teprve když se ta nejsvětější šed' začala měnit ve svítání.

*

„Kalliope! Máš pro mě tu přikrývku, co jsem si u tebe onehdy objednala?“ ozvala se před domem Epeia.

„Jen pojd' dál, vždyť jsem ti ji slíbila,“ zvala Kalliope sousedku dovnitř. „Sedni si, hned ti ji ukážu.“

„Jsem překvapená, že už jsi hotova,“ zavrčela Epeia nevěřičně hlavou. „Jak tě tak pozoruju, nepracuješ poslední dobou zrovna usilovně.“

„Zato ty máš při vši své práci na poli ještě čas koukat po ostatních, co?“ zavrčela Kalliope a roztáhla před všetečnou Epeiou velkou lněnou přikrývku s lemem vyšívaným barevnou nití a se středem vytkaným do obrazu delfínů skotačivě se honících kolem poněkud přitrouble vyhlížející chobotnice.

„U všech bohů, to je ale nádhera!“ vykřikla Epeia nadšeně. „Bojím se, že za takovouhle krásnou příkrývku ti ani nebudu mít čím zaplatit. Kdybys ji odnesla do paláce, dali by ti za ni celé jmění.“

„Podívej, Epeio, chceš tu příkrývku, nebo ne?“ zeptala se Kalliope roztrpčeně. „Protože jestli se ti nelíbí, řekni to rovnou a neposílej mě pokrytecky do paláce, ano? Já si ji klidně nechám a udělám ti novou, třeba s motivem šafránu nebo lilí nebo s čím budeš chtít.“

„Ale co tě nemá,“ ozvala se Epeia rychle. „Já to myslím vážně, že nic tak pěkného jsem ještě nikdy neviděla. Za tuhle příkrývku ti budu až do jara každý týden nosit čerstvou rybu a velký džbán mléka nebo džbánček oleje. Řekni si, co radši, Kalliope, protože tahle příkrývka se ti opravdu náramně povedla.“

„Tak už toho nech, ty lichotnice,“ usmála se nakonec Kalliope na sousedku. „S rybou a mlékem budu naprosto spokojená. Vždyť víš, že mi tu Nausikleves před odplutím na moře zanechal dostatečné zásoby a jeho rodina by se o mě, kdybych měla nouzi, taky postarala.“

„Já vím, já vím,“ smála se Epeia šibalsky. „Však už tě zanedlouho přijmou do rodiny úplně, jak káže zvyk. Vždyť narození tvého prvního dítěte se kvapem blíží.“

„Ano, blíží,“ opakovala mladičká žena a s nepřítomným úsměvem se plaše dotkla už přece jen viditelně vzdutého břicha. „Ale čeká nás zima a během ní se může stát ledacos.“

„Nepřivolávej zlou sudbu!“ okřikla ji Epeia polekaně. „Ještě si rozhněváš Eileithyii, bohyni porodu a opatrovnici dětí, a ona tvému maličkému přírřkne místo roztomiloučké tvářičky zobák skalního holuba nebo uši divoké kočky.“

„Dej pokoj,“ otrásla se Kalliope a zamýšleně se zadívala dokořán otevřenými dveřmi na modré nebe pokryté chomáčky běloučkových mraků těch nejroztodivnějších tvarů, jaké by si člověk mohl vymyslet.

„Á, bohové si zase hrají,“ poznamenala Epeia, když vystopovala směr dívčina upřeného pohledu. „Podívej, ten oblak těsně nad mořem

vypadá jako hlava kuny s úzkým čumáčkem a ten vedle zas jako delfín, co právě vyskočil nad hladinu a...“

Ale Kalliope už sousedku neposlouchala. V hlavě jí hučelo tak naléhavě, až měla strach, že se jí rozskočí. Bylo to jako příboj. Prudký náraz na pobřežní útesy a vzápětí šumivý úprk vln zpátky do moře.

„Na co to mám přijít?“ cedila Kalliope přes pevně semknuté rty. „Co to je? Na co si mám, pro Poseidona, vzpomenout?“

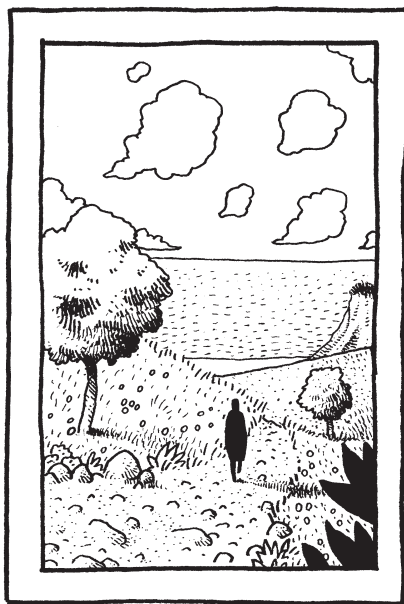
Vypadá, že blouzní, chudinka. Snad na ni mocná Hekate neseslala posedlost! pomyslela si Epeia a se zalíbením, ale přece jen kvapně skládala svou novou příkrývku, aby už byla z Kalliopina příbytku radši pryč.

*

Kalliope si přes ramena přehodila vlněný plášť a křivolakou cestou mezi oleandry a morušovníky se vydala dolů na pobřeží. Jak dávno tam nebyla? Ode dne Nausikleova vyplutí z knosského přístavu Amnisos do Egypta, a to už jsou čtyři měsíce.

Kalliope však nepotřebovala vidět moře každý den jako její muž. Zнала ho. Bylo v ní. Někdy jako by slyšela jeho příboj přímo ve svém nitru. Zalezlo jí pod kůži už jako holce, když pomáhala otcí kroužit hliněné nádoby a zdobit je nejrůznějšími motivy, jejichž náměty s otcem nalézali při potápění v mělčinách pod hladinou.

Občas jim rybáři přinesli nějaké podivné stvoření z nepřístup-

ných hlubin, které se jim spolu s rybami připletlo do sítě. To si pak oba sedli proti sobě a neznámého tvora dlouho prohlíželi. Zkoumali ho ze všech stran, dělali si náčrtky a někdy i modely z hlíny. Snažili se zachytit každý detail a pokoušeli se namíchat takové barvy, které byly pro tvora nejdělnější.

„Takhle možná bohové kdysi stvořili svět – z hlíny a barev,“ řekl jí jednou otec a ona, plná nadšení, s tím okamžitě běžela za starší sestrou.

„To není pravda,“ zuřila tehdy Kleio. „Otec přece nemůže vědět, jak bohové stvořili náš svět.“

„A co když ano?“ namítla malá Kalliope. „Co když i náš otec je bůh?“

„Honem si vypláchni ústa olejem a na ta bezbožná slova navzdýcky zapomeň,“ ozvalo se za ní hrozivě a z matčina přísnosti až kamenného obličej se šel opravdový strach.

Samotný olej v ústech jí nechutnal. Bylo to příliš hladké a ulpívavé. Ještě dlouho potom si třela rty mořskou vodou, jejíž sůl jí příjemně dráždila na jazyku. Nesnášela tenhle trest. Ale matka pokaždé říkala, že to není trest. Jen opatření.

„Opatření, to je to slovo,“ mumlala si teď Kalliope cestou k pobřeží, které se z dálky ozývalo rytmickým syčením. „Musím udělat nějaké opatření na ochranu svého dítěte, až se narodí. Ale copak je možné ochránit někoho proti předurčení samotných bohů? Kleio by určitě prohlásila, že nic takového možné není. A že ani není důstojné člověka se o něco takového pokoušet. Ale já nejsem jako Kleio. Byla bych, kdyby mě matka, stejně jako ji v deseti letech, poslala do svatyně Poseidonova kultu, aby mě vychovávaly kněžky? A poslala by mě tam vůbec? To už se nikdy nedozvím. Bylo mi osm, když ji tehdy z útesu u Pískové zátoky spláchnula vlna a odvěkla daleko do moře. Otec mi ještě dlouho potom se slzami v očích tvrdil, že se maminka stala mořskou nymfou. Ta představa se mi líbila. Měla jsem pocit, že moje matka je teď něco jako polobohyně. Že žije s Nereovnamy ve stříbrné jeskyni na dně moře a celé dny tančí a zpívá. Rázem byla v mých očích krásnější a taky hodnější. Ale myslím, že se utopila. Vím

to. Moje matka se nikdy nenaučila plavat. Neuměla to během života, a neuměla to ani po smrti.“ Kalliope si uvědomila, že mluví sama se sebou. „Ale co,“ pohodila hlavou. „Nikdo jiný tu není. Ani táta, který pět let po matčině smrti zemřel jako spousta jiných toho divného jara na horkou nemoc. Ve třinácti už člověk není dítě. V patnácti se krétská dívka většinou vdává. A v šestnácti má dítě... Jako já.“

Svatba bez vlastních rodičů je vždycky smutná, ale Nausikleova rodina jí všechno vynahradila, když se ukázalo, že její jedinou příbuznou je Kleio. Snad oceňovali, že si jejich syna vybrala sama. Nebyl tu otec, který by pořádal soutěže a rozhodoval se mezi několika nápadníky, jak bývá zvykem. Nausikleves před ní nemusel tančit, zpívat, řečnit ani zápasit. Dokonce nemusel ani přinášet dary, když ona nedostala žádné věno. A svatební hostina se pořádala na obecní útraty bohatého města Knossu. Když se to tak vezme, vlastně jí veselku zaplatil panovník.

Kalliope se rozpustile rozesmála. Ještě nikdy neviděla knosského vladaře zblízka. Jen při obřadních slavnostech se jí pokaždé mihl před očima oblečený jako hlavní velekněz.

I do samotného paláce se vlastně dostala zřídkakdy. Bydleli na předměstí blíž k moři a otec svými hrnčířskými výrobky zásoboval pouze nejbližší okolí.

V den svatby mě ženy vykoupaly ve vodě z posvátného pramene. Oblékly mě do krásných šatů a odvedly na hostinu, která trvala celý den. Po hostině mě Nausikleves a jeho nejvěrnější přítel Kassius za svitu pochodní dovedli do ženichova domu. Cestou na nás lidé házeli ořechy a sušené ovoce pro štěstí. Ve dveřích ženichova domu na mě čekala Nausikleova matka, aby mě obřadně přivítala do rodiny. Ale členkou jejich rodiny se stanu teprve tehdy, až Nausiklevovi porodím první dítě. Dítě, které on nikdy neuvidí.

Moře zaburácelo a postříkalo zamyšlenou Kalliope sprškou ledové vody. Spěšně o krok couvla, ale moře k ní další vlnou opět zamíři-

lo. A do třetice znovu – olízlo jí špičky bot, ačkoliv ustoupila už o pořádný kus.

„Zase znamení?“ vykřikla Kalliope. „Chtějí mi tím bohové říct, že se Nausikleves vrátí nebo že se nevrátí? Jak tomu mám rozumět?“

Ale moře se stáhlo zpátky a Kalliope v promáčených sandálech roztrásla zima.

„Kdybych tu tak teď měla kožešinu z kuny, co jsem dostala k svatbě,“ vzpomněla si a zimomřivě si přitáhla vlněný plášť k tělu.

Najednou měla pocit, že omdlí. Hlavou se jí točil tak mohutný vír myšlenek, jako by uvnitř jejího těla vznikala bouře. A pak vše najednou utichlo. Slova a věty se vytrácely jedno po druhém, až zbylo jen to, na co Kalliope celou dobu čekala. Jeden z obrazů jejího svatebního dne.

„Kuna, kterou jsi předem dostala k svatbě na kožešinu, je stažená,“ oznámila tehdy Kleio radostně. „Promiň, že jsem to nezařídila dřív, ale čekala jsem na nějaký opravdu pěkný kousek.“

„Stažená kuna vypadá jako dítě,“ ozval se od svatebního stolu čísi pobavený a vlivem méně ředěného těžkého vína už poněkud podnapilý hlas.

„Mám ji dát upéct?“ zeptala se Kleio, která opilce neslyšela.

„Ne, to ne,“ zavrtěla Kalliope rychle hlavou. „Ale ta kožešina je pěkná. Díky. Těším se, jak mi v zimě zahřeje krk a tvář.“

„Vypadá jako dítě. Jako dítě,“ zněl nyní z moře šeptavý hlas.

Kalliope se otočila a úprkem se hnala od pobřeží zpět k svému domu na knosském předměstí. Už věděla, co musí udělat. Musí zachránit svoje dítě navzdory věštbám všemocných bohů.

*

„Kdyby sis radši pořídila ovci nebo kozu,“ hubovala ji Kleio, sotva jí rozpustilá Tlapinka vletěla do složitého účesu z nakadeřených pramenů propletených barevnými stužkami. „Ale na co pro bohy kunu?“

„Je ochočená,“ namítla Kalliope. „Teda ještě ne úplně, ale brzy bude. Tlapinko, slez z Kleio.“

„Je ti tu samotné smutno, vid?“ pokývala Kleio chápavě hlavou. „Zajdu za tebou, jak můžu, ale vždyť víš, že ze svatyně se kněžka jen tak ven nedostane. A z rodného Nausiklevova domu asi taky moc čas to nezavítají, že mám pravdu? Kdyby byl Nausikleves prvorozený syn, mohlas teď bydlet společně s nimi, ovšem takhle... no, aspoň máte svůj dům, to není nikdy na škodu. Slyšela jsem, že žít s matkou manžela pod jednou střechou není žádný med. Ale neboj se, nějak tu zimu přečkáme a na jaře...“

„Co myslíš, že bude na jaře?“ zadívala se Kalliope pátravě na sestru.

„No, co by bylo? Samé radosti. A těžko říct, která přijde dřív, jestli Nausiklevův návrat, nebo příchod jeho prvního potomka.“

„Zkus se zeptat bohů,“ navrhla Kalliope potichu. „Jsi přece kněžka. Víš, kdy se ptát a jak.“

„A není to jedno?“ rozesmála se Kleio. „Pro tvého muže to bude překvapení tak jako tak.“

*

Přišla zima, a byla mnohem ledovější než kdy dřív.

„Takovou zimu tady nikdo nepamatuje,“ lamentovala babka Chloe a její muž, staříček Parmenidas, horlivě příkyvoval jako mořská pěna bílými vlasy divoce rozevlátými ve větru.

Boreas, ledový vítr, se proháněl po polích a z hor každou chvíli donesl studený přívál zimních lijáků. Nezbyvalo než zalézt do příbytků, utěsnit dveře a bedlivě pečovat o oheň, aby nevyhasl. Topilo se v krbech i přenosných ohništích. A když už se topilo, tak se taky peklo maso a koláčky ze zdejšího medu, kterým je Kréta vyhlášená. Pražilo se obilí a vařily se obilné kaše slazené sušenými rozinkami i sirupem z fíků. Na-

stala doba hodů. Čas, pro který se po celý rok shromažďovaly zásoby ve spížárnách a na který se těšili malí i velcí bez výjimky.

I Kalliope se rozhodla uspořádat malou hostinu. Nad žhavým popelem krbu se opékaly skopové kýty a voňavý tuk stékal na placky z jemně drceného obilí. Sousedé si připili ředěným kořeněným vínem a žebráci, kterých je na každé hostině jako hub po dešti, si slastně plnili věčně hladová břicha.

„Zazpívejte něco!“ vykřikl Nausiklevův starší bratr Ismenos a jeden z hostů se hned pustil do hry na lyru vyrobenou z želvího krunýře a na duté straně potaženého volskou kůží.

Po několika tónech k tomu začal zpívat hlubokým hlasem, jenž se nesl síní a vyprávěl o velké bouři, která kdysi vrhla moře až daleko na pevninu, kde nesmírné spousty vod rozbořily domy lidí i svatyně bohů.

Jakmile dozpíval, usadili lidé pěvce na čestné místo a rázem se i ostatní předháněli ve zpěvu a přednášení básní.

A pak, když vřava na chvíli trochu utichla a hosté zmoženi vínem usedli do měkkých kůží, ozval se z rohu síně tichý hlas:

„Povím vám, co se stalo a snad i stane.“

„Co se stane, povídej,“ vykřikl kdosi rozjařeně. „Pověz, co s námi bohové zamýšlejí v tomto čase odporných zimních plískanic.“

„Ne v tomto čase zimních plískanic, ale na jaře, až se země zase pohne tvořivou silou obnovy. Tehdy se to snad stane, ale jen bohové vědí...“

„Tak mluv už, babo,“ utrl se netrpělivý hlas.

„Vždyť povídám, žádný spěch. Jen poslouchejte: Ve skalní rozsedlině vystlané pichlavým trním se pohne vejce. Bude bílé a velké jako žaludek horské kozy. Několik tenčích větviček se pod ním zlomí a zevnitř, jakoby z velké dálky zazní podivné hučení. S každým dalším nepatrným pohybem bílého vejce nabývá hukot na síle. Připomíná to příboj a pak, těsně předtím, než vejce tence napraskne, bouří, která olistěným stromům rve šaty z těla. Konečně se skořápka úplně rozlomí. Z jejích trosek vy-

teče několik pramínků krve a na ještě třesoucí se nohy se postaví právě vylíhnutý pták.“

„Ale to přece... ne! Dost už, ty čarodějnice,“ vykřikla Kalliope zoufale a s kuní kožešinou, kterou dostala jako svatební dar, vyběhla do nočního ledového lijáku.

„Nejsem čarodějnice, jsem Theresa,“ odpověděla žena a se soucitným pohledem se dívala za prchající Kalliope.

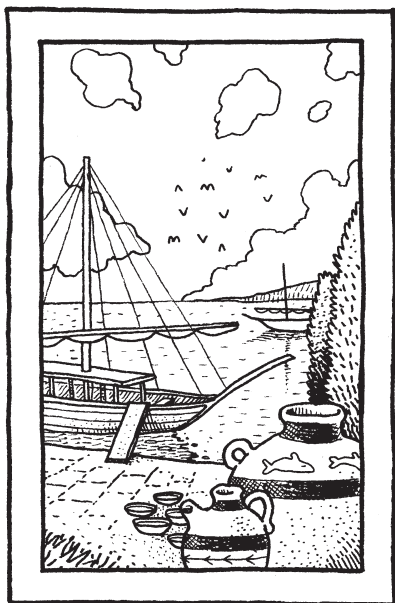
3.

Brzy zjara, v době, kdy slunce znovu začíná nabývat sil a Aktur, nejjasnější hvězda souhvězdí Býka vychází kolem půlnoci, končí doba hostin a radovánek. Je třeba vyjít na pole, okopat vinice a ořezat révu.

Tehdy se Kalliope zdál sen s líhnuvším se ptákem naposled. Chápala to jako naději, jako rozhodnutí bohů nechat ji a její dítě na pokoji.

Potulná žebračka Theresa, která se v zimě objevila na Kalliopeině hostině, už u ní zůstala. Kalliope si nikdy pořádně nedokázala vysvětlit, proč si žebračku nechala u sebe, ale cítila, že z té ženy vychází síla, která jí, nastávající matce, přináší tolik potřebný pocit jistoty a bezpečí.

S přibývajícím jarem získala Kalliope přesvědčení, že se Nau-sikleves z nebezpečné plavby do Egypta vrátí. Nějakou dobu zase bude vyplouvat jen podél krét-

ských břehů na lov ryb, a to v noci, kdy větry vanou ze souše na moře. A po rozbřesku, až se vítr obrátí, se bude podél pobřeží bezpečně vracet do knosského přístavu Amnisos a do její náruče.

Kolikrát už to tak bylo. Ještě před svatbou. Stávala na molu a vyhlížela, až se v zátocě objeví příď jejich lodi. Někdy i pomáhala s vykládáním ryb a spravováním potrhaných sítí. A pak spěchala unavenému Nausiklevovi připravit snídani, po které obvykle hned usnul, protože nočním lovem býval velmi vyčerpaný.

Cesty na moře je možné podnikat jen přibližně padesát dní po letním slunovratu, kdy je moře relativně bezpečné a vanou pravidelné větry. V zimě na moři číhá nebezpečí z náhle přicházející tmy, prudkých výkyvů teploty a silných větrů naprosto nepředvídatelného směru. Proto se ještě před příchodem dešťů, v době rovnodennosti, lodě vytahují na břeh. Tam je nutno je pečlivě zatížit kameny, aby se v zimních vichřicích nepřevrátily. Ráhnová i plachty se odnesou domů, stejně tak jako kormidlo, které se obvykle zavěsí ke krbu. A námořníci si začnou užívat zaslouženého volna v kruhu rodiny. Ovšem pokud... pokud právě nepřekávají zimu v dalekém Egyptě.

Kalliope se teď denně modlila k bohu moře Poseidonovi i k Paní, mocné matce všech bohů a ochránkyni Knosských. Za jasných nocí na obloze vyhlížela Polárku, průvodkyni mořeplavců, a do zpěněného moře u přístavu rozstříkovala olivový olej jako úlitbu bohům za šťastný návrat patnáctiveslice speciálně postavené pro dalekou cestu, a obzvláště za Nausikleva, jehož jméno znamená *slavný na lodích*.

Ale pak, v druhé polovině jara, kdy Plejády na obloze vycházejí a zapadají přibližně zároveň se sluncem, v období žní a senoseče, bylo najednou všechno jinak.

*

„Musím s tebou mluvit,“ řekla Kleio vážnějším hlasem než obvykle.

„Stalo se něco?“ zarazila se Kalliope a roztržitě pohladila ochočenou kunu Tlapinku po měkkém kožíšku.

„Nevím. Zatím ne. Ještě není nic rozhodnuto. Ale chci tě o té věci zpravit včas, abys byla připravená.“

„Na co mám být připravená?“ zeptala se Kalliope a postavila před sestru džbánek ředěného vína.

„Kněží Poseidonova kultu činili výpočty, podle kterých se řídí přijímání nových členů do našeho posvátného společenství. Zdá se, že bohoové si přejí, abychom ve větší míře než kdy jindy rozšířili svoje řady. Jak víš, knězem či kněžkou Poseidonovy svatyně se až na výjimky může stát jen člověk zrozený v Býku. Zmínila jsem se...“

„Ty ses zmínila...“ přerušila ji ostře Kalliope.

„Ano. Tvoje dítě přece bude narozeno v Býku...“

„Jak jsi mohla...“ vyjekla Kalliope nepřirozeně pisklavým hlasem, „jak jsi mi mohla něco takového udělat?“

„Já ti nerozumím,“ zarazila se Kleio. „Stát se knězem nebo kněžkou Poseidonova kultu je velká čest. Z členství vyplývá spousta výhod a společenského uznání. Nechápu, proč...“

„Ty nechápeš!“ vrískla Kalliope a plná vzteku chrstla sestře obsah džbánu stojícího na stolku do pečlivě vyčesaných vlasů.

„Zbláznila ses?“ vykřikla Kleio a zuřivě si utírala kapky vína, které jí stekly do živůtku se zcela obnaženými prsy.

„Ne já. Ale ty jsi se zbláznila, když si myslíš, že svoje dítě vydám Býku!“

„Zrodí se v Býku,“ namítla Kleio důrazně.

„A ty by sis přála, aby i v Býku zemřelo, co! Přesně podle té věštby!“

„Podle jaké věštby?“ zbystrila Kleio pozornost.

„Ale... žádné,“ odsekla Kalliope roztrpčeně, když si uvědomila své podřeknutí. Tohle se Kleio nikdy neměla dozvědět.

„Podle jaké věštby?“ dorážela teď Kleio bojovně. „Musíš mi to říct.“

„Nic nemusím.“

„Musíš. Jsem kněžka.“

„Jenže to pro mě nic neznamená,“ odsekla Kalliope.

„Jsem i tvoje sestra.“

„No a co? Vždycky jsi patřila víc svému kultu než rodině. To nemůžeš popřít.“

„Jsem pyšná, že jsem se mohla stát kněžkou. Naše matka tuhle dráhu plánovala i pro tebe, i když podle data svého zrození bys nikdy nemohla dosáhnout nejvyššího zasvěcení. Ale bohové chtěli jinak. Tak to štěstí dopřej aspoň svému dítěti.“

„Já pro svoje dítě nechci smrt při tauromachiích!“

„Kdo tu mluví hned o tauromachiích, pro bohy!“ zasmála se Kleio.

„Tančit s býky skutečně dokáže jen hrstka vyvolených. Ani já...“

„Podívej, už mě to unavuje,“ přerušila Kalliope sestru. „Unavuje mě poslouchat tvoje náboženské žvásty o vyvolenosti a...“

„Bohové, neposlouchejte ji,“ křikla Kleio a popadla džbán, aby hojnou úlitbou usmířila boží hněv.

Pak si však uvědomila, že džbán je prázdný, protože Kalliope nevědomky provedla úlitbu předem. A důkladnou, to je pravda. Kleio ještě teď stékaly z nakadeřených pramínek vlasů sladce kořeněné kapky.

„Já věřím v bohy,“ prohlásila najednou tiše Kalliope. „Bez nich by svět neexistoval. Ale věřím i ve svoje ještě nenarozené dítě, a chci mu umožnit svobodné rozhodnutí.“

„Možná bude opravdu lepší, když zatím věcem necháme volný průběh,“ zamumlala Kleio. „O všem přemýšlej o tom. Ráda bych, abys byla včas připravená. A smířená.“

*

Kalliope probudila ostrá bolest v podbříšku a na líněné prostěradlo s motivem liliových a lotosových květů vytekla trocha čiré plodové vody.